

Belasting op robots is geen oplossing

Er is veel aandacht voor het onheilspellende scenario waarin robots werk overnemen, de vraag naar arbeid afneemt en de werkloosheid substantieel hoger wordt en de inkomensongelijkheid toeneemt. Volgens een OESO-studie uit 2018 wordt in Nederland 11,4% van de bestaande banen op termijn bedreigd door automatisering (a). Daarbij lopen banen met veel routinematige taken het meeste risico, aangezien die het eenvoudigst te automatiseren zijn. Daarbij leeft de vrees dat met de 'opkomst van de robots' ook de financiering van het socialezekerheidsstelsel in gevaar komt.

Om deze zorgen het hoofd te bieden wordt een belasting op robots gesuggereerd (b). Dat is een belasting op kapitaal dat routinematig werk vervangt. Hierdoor wordt automatisering duurder en arbeid relatief aantrekkelijker. Deze belasting wordt ook gebracht als een correctie op de mogelijke externe effecten op werkgelegenheid en inkomensverdeling. Het idee kan niet overal op steun rekenen; tegenstanders vrezen dat innovatie wordt geremd en stellen dat robotisering juist leidt tot hogere productiviteit en daarmee een opwaartse druk op de arbeidsvraag en de lonen.

De economische effecten van een robotbelasting zijn sterk afhankelijk van de gemaakte veronderstellingen over de arbeidsmarkt. De inkomensongelijkheid wordt evident groter als het routinematige werk vooral aan de onderkant van de loonverdeling te vinden is. Uit de empirie blijkt echter dat dit werk in Nederland vooral in het middensegment te vinden is, waardoor het effect van een robottaks op inkomensongelijkheid ambigu is. (c) Het effect op werkgelegenheid is evenmin eenduidig; op korte termijn kunnen banen verloren gaan, maar op lange termijn kan in andere sectoren meer werkgelegenheid ontstaan, bijvoorbeeld doordat deze werkgelegenheid complementair is met de nieuwe technologie. (d) De historische technologische revoluties geven ook blijk van dergelijke transitie. (e) Het is dus maar de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een externaliteit die de robottaks moet internaliseren. Er wordt ook betoogd dat automatisering leidt tot minder economische groei op de lange termijn; de mogelijk neerwaartse loondruk en negatieve werkgelegenheidseffecten zouden tot minder besparingen bij huishoudens kunnen leiden. Dan is vervolgens minder kapitaal beschikbaar voor nieuwe investeringen. (f) Hoewel een ander herverdelend beleid dit proces kan keren, is een robotbelasting daarvoor waarschijnlijk niet het meest geëigende instrument.

Een robottaks stuit daarnaast op praktische bezwaren: het vaststellen van een geschikte belastinggrondslag is problematisch. Het is heel lastig om robots en andere arbeidsbesparende investeringen te onderscheiden van niet-arbeidsbesparende investeringen. Daarnaast kan een robotbelasting bedrijven aanzetten tot investeringen in landen zonder deze belasting, waardoor internationale coördinatie noodzakelijk is.

Hoewel robotisering impact kan hebben op de arbeidsmarkt, is een nieuwe belasting niet nodig; met een hogere belasting op kapitaalinkomen en een lagere belasting op arbeidsinkomen zouden de eventuele effecten van automatisering op de arbeidsmarkt en de inkomensverdeling ook gecorrigeerd kunnen worden.

(a) OESO 2018, Putting faces to the jobs at risk of automation ([link](#)).

(b) O.a. door een commissie zaken van het Europees Parlement ([link](#)), en door Bill Gates ([link](#)).

(c) Baanpolarisatie in Nederland, CPB Policy Brief, 9 juli 2015 ([link](#)) en Thuemmel, U., 2018, Optimal Taxation of Robots ([link](#)).

(d) Acemoglu, D. en P. Restrepo, 2016, The Race Between Machine and Man: Implications of Technology for Growth, Factor Shares and Employment ([link](#)).

(e) Van den Berge, W. en B. Ter Weel, Berekeningen en achtergrondinformatie over baanpolarisatie in Nederland, CPB Achtergronddocument, 9 juli 2015 ([link](#)).

(f) Sachs, J., S. Benzell en G. LaGarda, 2015, Robots: Curse or blessing? A Basic Framework ([link](#)).